

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Quos consoletur Spiritus sanctus, & qui Christo restimonium perhibenat,
Sermo

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

adferet consolationem, quod non velut peccantes aut scelerati patiemini, sed propter me & Patrem meum. *Beati enim qui persecutionem patiuntur propter iustitiam, quoniam ipsorum est regnum caelorum. Beati quoque vos eritis cum maledixerint vobis homines, & persecuti vos fuerint, & dixerint aduersum vos omne malum mentientes propter me. Gaudete & exultate, quoniam merces vestra copiosa est in caelis.* Docemur hic haudquaquam tristari, sed gaudere magis in quacunque tribulatione, quam innocentes & absque culpa sustinemus. Quanta enim est consolationis innoxium pati? Quanta vero est gaudij pro Deo pati? Quapropter in omni pressura respiciamus ad eum cuius patimur amore, cuius intuitu delectemur pati, adeo ut si etiam possemus nollemus pressuram evadere passionis, quam pro eius amore amplectimur, de cuius manu eandem suscipimus, qui est benedictus in secula, Amen.

Math. 5.
Ibidem.

SERMO DE EADEM DOMINICA.

Quos consolatur Spiritus sanctus, & qui Christo testimonium perhibeant.

Cum venerit paracletus quem ego mittam vobis à Patre Spiritum veritatis, qui à Patre procedit, ille testimonium perhibebit de me. Ioannis decimosexto. Cum Dominus Iesus paracletum, id est, consolatorem Apostolis promittit, Spiritum sanctum putat, quem nemo non optat suscipere. Quandoquidem, nemo tristis non cupit consolari, nemo dubius non optat instrui aut dirigi, nemo in tentatione aut periculo constitutus non appetit adiuvari, aut liberari. Consolatur enim generatim omnes, qui se inuocant, Spiritus sanctus, in quacunque constituti sint aduersitate.

Sunt autem aliqui qui Spiritum sanctum nunquam recipiunt, puta qui perseveranter viuunt in peccatis. *In maleuolam namque animam non intrabit Spiritus sapientia, nec habitabit in corpore subdito peccatis.* Horum culpa leuis non est, quandoquidem qui non conatur se de peccato erigere, qui sponte sub iugo seruit peccati, iustum est eum in peccato perire. Vide autem quam sit reprehensibilis peccator, qui in peccatis perseverat. Posset enim ad fontem gratiae currere, quo ab omni se lauaret forde peccati, nec tamen se mundare curat. Posset ignem inferni in se extinguere & negligit, quin potius concupiscentiae ignem irrat, & infernali igni pabulum, indies administrat. Hi sunt qui diligunt tenebras, & odiunt lucem. Hi nolunt venire ad lucem, ne arguantur opera eorum. Elegerunt enim viuere iuxta sensualitatem ut bestiae nihil sibi negantes eorum quae carnem delectant. Studiosè namque querunt, voluptatem: saepenumero tamen in alijs honestatem, pudicitiam & virtutem venerantur. Hi si ita post adultam aetatem perseverant vix ad Deum conuertuntur, nisi carcere aut magna infirmitate, calamitate, aut ignorantia graui fuerint vehementer humiliati. Et ex his nonnulli adeo efficiuntur reprobi, ut in malitijs gaudeant, latenturque cum malè fecerint, & exultent in rebus pessimis. Peccandi enim assiduitate adeo corrumpuntur, ut peccare optent etiam impotentes. Nunquam enim illis deest mala voluntas, qua etiam inepti ad peccatum insaniunt. Horum vita magis est diabolica quam humana. Sunt alij qui non perseverant in peccatis, licet frequen-

Quoniam nūquam recipiunt Spiritum sanctum. Sapient. 1.

Ioan. 14.

Proverb. 2.

Quoniam ex infirmitate peccent.

FFF 3 quen-

quenter ex infirmitate peccant. Quippe qui ante & post ruinam bonæ suæ voluntatis, & virtutem diligunt, quamvis tentatione accedente infirmiores sint, quam ut resistant facis. Hi peccatores se agnoscunt, contra vitam suam continuè litigant, se reprehendunt, & multa proponunt, quamvis ut dixi, naturæ & malitiæ & infirmitatem nondum plene vincere possint. Non prorsus non possunt volentes, sed quia infirma est eorum voluntas, nec perfectè volunt, ideo à tentationibus vincuntur. Neque enim sapiunt quod Dominus dicit. *Regnum celorum vim patitur, & violenti*, hoc est, qui sibi violentiâ inferunt, *rapunt illud*. Nemo enim sui peccati causam autorem facere potest Deum, quasi eum qui huiusmodi homini praua naturalia peccandi quæ necessitates, quæ vinci non possint, dederit: quia nemo nisi volens peccat, cum adeo sit, Augustino teste, voluntarium peccatum, ut si non fuerit voluntarium, non sit peccatum. Certum est autem pronos esse sensus hominis ad peccandum, sed adest nihilominus homini diuinæ gratiæ auxilium semper paratum, quo infirmitatem roborat spiritus, & voluntatem confortat, ut non habeat homo, si modò sibi ipsi deesse nolit, unde iustè excuset. Hos, qui sic sæpius cadunt & sæpius resurgunt, quia mox post lapsum peccati remedia quærunt, Spiritus sanctus sæpe visitat, & mundum in eis atque peccatum arguit. Et reuera magna est Dei misericordia super nos, magna bonitas Dei, qui toties ab eis desertus non deserit, toties contemptus non contemnit, sed offensus offendentem sibi reconciliat hominem, iratus indulget & ignoscit. Iustus atque delictorum vltor Deus miseretur, benignitate ac misericordia sua ad penitentiam te ô homo reducere contendens. Pro hac sui reductione Dauid orans: *Erravi*, inquit, *sicut ovis qui perijt, quære seruum tuum Domine*. De huiusmodi hominibus non est vsque adeo desperandum. Pie enim potest confidit, qui in vita toties resurgentes penituerunt, nec diu vnquam in peccato iacuerunt, nec etiam dedita opera ad peccandum se ingesserunt: qui, siquam, præmeditatione diutina ad peccandum peccandi occasiones inuenire aut sibi statuerent non laborauerunt, nec vbi ceciderunt, in occasionibus sibi datis consenserunt manere, licet eisdem occasionibus datis malè sint vsi ad peccandum, quod de his, inquam, confidit potest, ut etiam circa mortem eorum sit penitentia vera. Nemo tamen sibi hoc promittat, nemo super hoc peccet, quia in potestate est hominis cadere & suam occidere animam, à seipso autem non habet quo resurgat, nec seipsum potest resuscitare. Tertij sunt, qui bona semper à Deo sunt præditi voluntate, qui peccatum quocumque scienter & ex proposito nolunt: quicquid verò Deo nouerunt bene placere, ad hoc semper inueniuntur parati. Hos regit illuminatque Spiritus sanctus, ducens eos de virtute in virtutem. Filij enim sunt Dei, filij adoptionis, filij lucis & filij gratiæ. His est consolatio in persecutionibus & exultatio in aduersis, quia sciunt, licet ad modicum hic patientur pro Christo, regnabunt tamen cum eo in æternum. Et ut agnoscat quid velim, quando dico eos pati pro Christo. Is patitur pro Christo, qui hoc quod patitur Christi amore suscipit, patiendique intentionem refert in Christum. Non igitur oportet, ut is qui te persequitur, in Christum referat persecutionem suam, quasi te odio persequatur, quia tu es Christianus.

Matth. 11.

Augustin.

Genes. 8.

Misericordia
Dei quanta
super pecca-
tores.

Rom. 2.

Psal. 118.

Spiritus san-
ctus ut ho-
mines bonæ
voluntatis
illuminet.

Matth. 5.

Rom. 7.

Ioann. 12.

1. Thess. 4.

Pati pro Chri-
sto quis di-
catur.

pus. Sicut persequitur malus, quia Christianus es, aut quia iustus es, certe pro Christo pateris. Sed si propterea etiam non persecutionem pateris, quia Christianus es, sed quia persecutor tuus inuidia odiove torquetur tui, & tu eius iniurias calumniisque Christi amore patienter sustinueris, non reddens malum pro malo, & que pro Christo pateris. Cum itaque paracletus, id est, Spiritus sanctus in corde fuerit hominis, inde testimonium perhibet Christo, quia hominem facit testimonium ferre Christo. Omnis namque Christianus testimonium debet ferre Christo. Est autem duplex testimonium. Primum est oris confessio. Hoc modo Martyres multi, qui Latine testes dicuntur, testimonium perhibuerunt Christo. *Qui me*, inquit, *confessus sum coram hominibus, confitebor & ego eum coram Patre meo.* Itaque quis pie sentiens de Christo, hoc quod recte credit, confitetur, nihil à veritate discedens, nihil propter hominum, aut fauores, aut minas quod enuncians fuerit, subtriciens, hic testimonium fert Christo. Alterum testimonium est operis, quo quis fidei veritatem operibus probare contendit. Viuit enim ut eius vita quoque clamet Christianum, operibus se monstrat credere, operibus se diligere Deum ostendit, quandoquidem quæ illi præcepit Deus, cogitat semper, & quæ illi sunt beneplacita, facit. Multo namque plus & verius prædicat is, qui bene & sanctè viuit, quàm qui sanctè loquitur. Si quidem de quibusdam scribitur: Confitentur se nosse Deum, factis autè negant. Et Christus non modo de fide, sed de charitate loquens: *Qui*, inquit, *serua mandata mea, & facit ea, hic est qui diligit me.* Testimonium igitur Christo perhibemus, eiusque Evangelium esse verum ostendimus, cum Evangelij veritatem, Christi quæ eruditionem operibus & moribus nostris alios docemus. Docemus, inquam, Christi & præcepta & vitam fuisse sanctam, quando deuoti eandem imitari satagimus. Quomodo enim fortius probabo Christi sanctam esse utilissimamque eruditionem dicentis: *Discite à me, quia mitis sum & humilis corde*, quàm ut opere ac moribus me exhibeam humilitatis, mansuetudinisque studiosum, dum nihil terrenæ gloriæ me appetere, dum honores fugere, dum ad contumeliam tacere me commoneo, hoc est, dum exemplo meo, quomodo sit Christi imitanda humilitas, doceo? Neque enim ociosè Christus monuit: *Sic luceat inquit, lux vestra coram hominibus, ut videant bona opera vestra, & glorificent Patrem vestrum qui est in caelis.*

Roman. 11.

Testimonium duplex.

Math. 10.

Luca. 12.

Eccl. 1.

Titum 1.

Ioan. 14.

Math. 10.

Math. 5.

Math. 9.

Marc. 10.

Luca. 13.

Math. 13.

FFF 4 Vos

Testimoniū
quoniam non
prohibeant.

Vos autē fornicarij, adulteri, raptores, vos deceptores & fallaces, vos monachi desertores & mundani Christo testimonium non fertis, sed quantum in vobis est, eum mendacem facietis, quia aliter quā pręcepit, aliter quā docuit, viuistis. Si vera, si bona sunt quę dedit pręcepta, si sanctū vultitę consuluit, quare (cū nemo sibi non velit bonum) eadem non seruat? Cur aliter viuendo, eius verba, sermones & voluntatem spernit? Non ostēdit se credere aut timere Deum is, qui tam perditis viuist moribus, vt nullum sit in eo vestigium, quo diuinam se pręsentiam omnia contemplantem reuereri comprobet. Nihil de inferno credere putandus est, qui quis aliam non gradi se viam cernit, nisi quotidie ad infernum. Nō cælum sperat aut appetit, qui nisi de terrenis nihil aliud cogitat. Nec Dei verbo pręceptisve Euangelicis assentit, cuius vita ex diametro cū illis pugnat. Redite igitur pręuaricatores ad cor. Videtis in quantas ex praua vita & peccandi assiduitate homo tenebras cadat? Si non videtis, perspicite, quo veniunt qui falluntur hæresi nunc Lucherana emergēte. Expellere virgines & monachos de monasterijs, bona eorum ad se rapere, calices & templi ornamenta auferre, apud illos licet stante Euangelio & verbo Dei in offensa. Summum pontificem, cui certum est Christum in Petro commisisse pascendas oves suas, maledicentis curpissimis insectantur, contemnunt atque non obediendum ei autumant. Quid horum ex Euangelio? Contraria ijs sonat verbum Dei: *per cathedram, inquit, Mosi sederunt Scribae & Pharisei: quia dicunt fasce, quę sciunt facere nolite.* Quamdiu recta docent, non est obstrepēdum eis. Sese nolunt huiusmodi hæretici iudicari, iudicantes Ecclesię vniuersę pastorem, & omnes à sua perfidia dissidentes. Et quid Euangelio consonat quod Dei prohibent laudes, quę aliud non sunt, quā Dei Verbum & Scriptura sacra amatoria verò carmina & cantiones impudicas obscenasque non prohibent.

Esaię 46.

Lucherana
hæresis impietates quā
re.
Ioan. 11.

Matth. 23.

Rident, subsannant, contumelijs & verberibus interdum, grauissimis iniurijs afficiunt, si quem monachum, si quemque rosaria, hoc est, qui signa salutationum Angelicarum, atque earundem legēdarum numerum gellet, inueniunt. Odiunt agentes opera & officia pietatis, Ecclesiastica omnia stulta, abijciūt, ritusq; antiquissimos ab Apostolis ad nos deriuatos.

Postremo (quia omnes impossibile eorum foret recensere execrationes, imo impietates) quā Euangelicum est hoc, quod prostibula Veneris apud eos patent & meretricari neminem prohibent: in templis verò Psalmos cani Dauidicos, & officium agi diuinum non sustinent? Admittunt vt mulieres ad prostituēdum se in lupanaribus tradant, vetant ne puellę in monasterio se Deo virgines consecrent. Quid pro nefas turpius, quid magis executum, quid magis excogitari posset impium? Ad quid venit homo, qui de peccato ruit in peccatum, quem deseruit Spiritus sanctus, qui sine re in adinventionibus suis? Heu in quanto periculo ambulat, qui sine Deo ambulat! Propterea filij seruite Domino in timore, & exultate ei cum tremore. *Apprehēdite dissipatam, ne quando irascatur Dominus, & percatis de via iustia.* Attendamus hic, quę signa electis suis, quibus se Dei filios agnoscant, reliquerit: *Abijit synagogis facient vos.* Et, *Veni nunc hora, visumis qui inuiscit vos, arbitretur obsequium se prestare Deo.* Persecutiones, contemptum, munditię odia vobis reliquit.

Psalm. 80.

Psalm. 119.

Ioan. 16.

quit. Hæc sunt, quæ hic habere debetis, cuiusmodi & ipse pro vobis habuit. Nec est, inquit discipulus maior magistro suo nec seruus melior Domino suo. At verò cum vita præfens finita fuerit, discernet mirabiliter inter vos qui hic vixistis in luctu, & inter eos qui hic vixerunt iuxta desideria sua, Dominus noster Iesus Christus. Qui vtinam det nobis Spiritum suum, quo doceamur & inducamur in omnem veritatem: ipso nos consolante, qui cum Filio & cum Patre vnus Deus benedictus in secula, Amen.

IN SANCTISSIMA SOLENNITATE PENTECOSTES Lectio loco Epistolæ. Actorum II.

DUM complerentur dies Pentecostes, erant omnes discipuli pariter in eodem loco. Et factus est repente de caelo sonus, tanquam aduenientis spiritus vehementis, & repleuit totam domum, ubi erant sedentes. Et apparuerunt illis dispersa lingua, tanquam ignis, sedens super singulos eorum. Et repleti sunt omnes Spiritu sancto, & coeperunt loqui varijs linguis, prout Spiritus sanctus dabat eloqui illis. Erant autem in Hierusalem habitantes Iudei, viri religiosi ex omni natione, quæ sub caelo est. Facta autem hac voce conuenit multitudo, & mente confusa est, quoniam audiebat vnusquisque lingua sua illos loquentes. Scrupabant autem omnes & mirabantur, adinuicem dicentes: Nonne ecce omnes isti, qui loquuntur, Galilæi sunt? Et quomodo nos audimus vnusquisque linguam nostram, in qua nati sumus? Parthi & Medi, & Elamici, & qui habitant Mesopotamiam, Iudeam, & Cappadociam, Pontum, & Asiam, Phrygiam, & Pamphyliam, Egyptum & partes Lybiae, quæ est circa Cyrenen, & aduene Romani: Iudei quoque & Proseliti, Cretes, & Arabes, audimus eos loquentes nostris linguis magnalia Dei,

PARAPHRASIS IN EANDEM EPISTOLAM.

IN veteri lege olim solennitas Pentecostes quinquagesimo die post Pascha seruabatur, hoc est, post Phasæ immolatum, modo, & more Iudeorum. Illi enim Pascha seu Phasæ comedebant quinta feria ad vespèram, & inde quinquagesimo die, qui itè ad feriã quintam cadebat, seruabant Pentecosten septem diebus, quo legis diuinæ datione susceptionemq; rememorabant. Tunc enim à Domino Moses Dei digito conscriptã accepit legem in tabulis lapideis. Nos verò Christiani, qui propter Dominicam resurrectionem Pascha in Dominica seruamus, quinquagesimo post hunc die seruamus quoq; Pentecosten missionem Spiritus sancti recolectes, quem Apostoli hoc die & alij multi credentium receperunt, qui legem gratiæ Euangelicæ ac charitatis electis suis scribit in tabulis cordis carnalibus. Itaque dum complerentur, hoc est dum agerentur dies Pentecostes, seu cum adhuc durarent, erant omnes discipuli in eodem loco. A die nanque Dominicæ ascensionis in cælum, residebant Apostoli discipuli quæ in loco illo simul, vbi cenam Dominicam fecerant, vbique Christus à mortuis resurgens apparuerat.

GGG

Exod. 17. 23.
Deuter. 6.
Leuit. 1.
Numer. 9.

Pentecoste
qualis in lege
solennitas.

Exod. 31.

10an. 20.
Luca. 24.